

Manel Queralt

Brosta

verd sobre verd

Web 2.0

emboscall

© Manel Queralt i Utrilla

Edita: emboscall

www.emboscall.com

Dipòsit legal: B 7108-2015

ISBN: 978-84-92563-95-1

Primera edició: febrer de 2015

A Carme Pinlachs Safont

*Pensar sobre una vida possible
és un luxe només per a aquells
que ja saben que són possibles.
Per a aquells que encara estan
tractant de convertir-se en possibles,
aquesta possibilitat és una necessitat.*

JUDITH BUTLER

.....
Pel que fa a Brosta no en sabem gran cosa,
és més, podem afirmar que molt poc,
de fet, podríem dir que res de res.

Ignorem qui ens ha fet arribar
fins aquí, però ni ens ho preguntem
ni volem saber-ho ni ens interessa.

Observadores distants, ens podríem
permetre ser, tot i que no ho farem,
una prolongació dels sentits,
del cos i també de la seva ment.

.....
.....
.....

Una nit que es resisteix a la llum.
Un dia brut que comença en declivi.
Un despertar que sacseja el matí.
Una ciutat que fuig per la finestra.
Una mirada que cerca argument.
Un alè que du regust a mancança.
Un desert que s'ofega enmig del pit.
Un dia per intentar ser possible.

.....
.....

Temps d'entreson. Abans d'obrir els ulls,
quan la mirada brega per sortir,

no comprèn qui és ni on és, realment.
Mil imatges es desprenen dins seu
com els rocs de la tartera que cauen
en descomposició pel talús
de la nit: treure Brosta del no-res
i projectar-la al buit del dia a dia.

.....
Viu sola en un petit apartament,
sempre té la televisió encesa,
«sentir algú que parla, fa companyia».
(Després de consultar alguns aliats
internacionals, el president
ha assegurat que ha reunit els suports
suficients per liderar aquesta àmplia
coalició d'estats que permeti
destruir l'amenaça, un sacrifici
que portarà temps i que implica riscos.
En un atac selectiu dut a terme
contra falses barraques que encobrien
membres suposadament terroristes,
han mort per efectes col·laterals,
més de deu civils, entre ells, dues nenes.
No es retirin, tornem en dos segons...

*El sabó Zeta neteja la roba
dels que estimes de manera eficaç.
L'extracte fet amb roses del desert
esborra qualsevol taca de sang.
Sens dubte, aquest és el teu detergent.*

...El president ha emfatitzat al llarg de la seva allocució, tot just de quinze minuts, que pot liderar la lluita però no vèncer-la sol i que s'hauran d'implicar altres països. «Aquesta no és una lluita nostra. És cert que el poder que tenim pot marcar una diferència decisiva, però no sempre podem fer per altres allò que ells han de fer per si mateixos.» Atents al nostre patrocinador...
El sabó Zeta neteja la roba dels que estimes de manera eficaç. L'extracte fet amb roses del desert elimina tot rastre de cinisme. Sens dubte, aquest és el teu detergent.
«...Especialment s'han de comprometre nacions que puguin mobilitzar comunitats implicades per treure indesitjables de les seves terres.» En el marc d'aquests esforços va dir que seguirà viatjant en els pròxims dies per afegir més aliats a la lluita per resoldre el conflicte, convençut que l'aliança a nivell mundial està ben encaminada, i a la vegada ha sospesat que encara que el seu lideratge és indispensable,

el seu país no pot eliminar
tot sol el mal crònic dels insurrectes
que van en contra de l'ordre global.)

.....
.....

Al final de la jornada es relaxa
i passa el temps lliure mirant la tele.
No es perdrà mai, passi el que passi, cap
dels capítols de la telenovel·la
que va per la segona temporada.
Està enganxada als programes del cor
on els personatges coneguts mostren
les vides privades i els sentiments
i les experiències més íntimes.
Discuteixen i es barallen i criden
per gaudir de gran popularitat.
Li agradaria molt sortir en un d'ells
per ser focus d'atenció, admirada,
sentir que forma *part d'alguna cosa*.
Precisa, doncs, d'una raó per viure,
però oblidà com trobar-la dins seu.
Vol percebre que no està marginada,
que l'oblit, o pitjor, la indiferència,
no és possible si es pertany a un grup.
Vol, però no sap creure en si mateixa.

.....

Hi ha les situacions improbables
que gairebé no es presenten, per no

dir mai, en les quals podria lluitar
en el seu fur intern per arribar
a decidir, segons el seu criteri.
Acceptar allò que ja li ve donat
sense la necessitat de pensar,
és una opció fàcil que l'allunya
del més petit desori o sofriment.

.....

Persegueix contínuament el somni
d'una vida plena i gratificant,
per això va a la recerca dels mitjans
que ella imagina que són necessaris
(*sabem el que vols, deixa't seduir*).

Persisteixen les vendes si els productes
es reemplacen a gran velocitat:
aviat han de quedar fora d'ús,
perdre el poder de seducció,
canviar-los, una i altra vegada,
per uns interessos nous i millors
(*sabem el que vols, deixa't seduir*).

.....

Realment, no sap per què el va comprar.
Recorda que al centre comercial
li va semblar que estava fet a mida
(*t'ajudem a saber el que necessites*).

Però, un cop a casa, no va trobar
quin ús concret li podria donar.
Un dia, mirant un d'aquests programes

teleporqueria, sentí que algú
conegut n'explicava meravelles,
«el mateix, el mateix que he comprat jo!»

Considerà que no havia llençat
els diners i que tornaria al centre
on tan bé l'havien aconsellat
(t'ajudem a saber el que necessites).

.....
«Si aconseguixo un salari millor,
si em compro un cotxe de marca millor,
si faig viatges turístics millors...
què hauré obtingut de tot això?»

Quan surt aquesta pregunta s'espanta,
perquè trastorna la seguretat
del coneixement del propi desig.
Ràpidament suprimeix la pregunta,
sacseja el cap com si la volgués fer
fora i reprèn, immediatament,
la persecució dels objectius
que segueix considerant adequats.
Se sent incompleta, no per les coses
que li són negades, sinó per l'afany
de posseir més del que té en excés.

.....
Està segura que, si no l'obliguen
per força, les seves decisions
li pertanyen i que, si vol alguna
cosa, és ella realment qui la vol.
Però es tracta només d'un seductor

miratge de si mateixa, perquè
la gran majoria –per no dir totes–
de les decisions que ha hagut de prendre,
no són del tot seves, sinó que al llarg
de la vida li han estat suggerides
de forma subtil fins al punt de creure's
que són obra seva, que li pertanyen.
Però la veritat és que s'ajusta
sempre a les expectatives dels altres
–al que se suposa que ha de voler–
moguda per la por a quedar aïllada.

.....
.....
.....

Fragmentada per la diversitat
de missatges incoherents i ambigus
que l'estiren en mil direccions,
malgasta el temps que li queda de vida.
Potser, l'únic recurs per sobreviure
sigui construir un nou imaginari,
una altra realitat paral·lela.

.....

(Ara pots accedir a aquesta xarxa
des de qualsevol dels dispositius.
Registra't de forma fàcil i ràpida
i immediatament se t'obrirà
un munt de noves possibilitats.
Convida els amics i fes-ne milers

a tot el món, estigues en contacte
amb ells permanentment, siguis on siguis,
a l'hora que sigui i quan ho desitgis.
Tindràs lliure accés les vint-i-quatre hores
del dia, set dies a la setmana
i tres-cents seixanta-cinc dies l'any.
Ho saps, els teus amics també, si no
estàs present a Internet, no existeixes.)

.....

Empresonada entre inseguretats,
surt la necessitat de crear espais
imaginaris on explicar allò
que s'amaga en el seu interior.
S'inscriu en una xarxa social,
un espai per conèixer molta gent,
per xerrar amb desconeguts, per jugar,
per fugir de la rutina diària,
per enamorar-se, per seduir.
Sempre hi haurà algú amb qui compartir
una estona, tant se val el moment.
No importa no tenir cos de model
ni d'atleta ni vestir a la moda,
ni tenir els ulls bonics o un somriure
fascinador d'estrella de cinema.
Tant se val ser gras o prim, jove o vell,
anul·lada la barrera del físic
s'és, inicialment, paraula escrita
que convida a crear-se un personatge

fictici per participar en un tipus
de simulacre de relació
interpersonal amb uns usuaris
que, inevitablement, s'exhibiran
a si mateixos com a ficció.
Sense cap condicionant, es mostren
com són o com desitjarien ser:
veritat i falsedat es barregen.

.....

El va conèixer a través d'una xarxa,
amic d'un amic que li demanà
amistat intercanviant missatges.
Per captivar el seu interès, calia
disposar d'habilitat per escriure,
«quan et llegeixo et cerco entre els silencis
i el que dónes a entendre sense dir-ho.
Quan t'escric m'expresso amb tota franquesa,
perquè em trobis en paraules i versos.
Saps? Diuen que hi ha nits màgiques, poques,
en que els amants poden morir abraçats
fins a l'alba. Ho diuen. Tu què creus?»
Les paraules com a únic recurs
només li servien per entreveure
que, suposadament, hi havia un *ell*
teclejant a l'altra banda del mòbil.
En el desert virtual de la xarxa
algú esperarà rebre els seus missatges,
algú, sobre tot, a qui confiar

la il·lusió d'un nou vincle afectiu.

.....
No trigà a percebre sensacions
de proximitat, un pessigolleig,
«aquelles papallones a la panxa».
Brosta s'enamora de les paraules
d'un interlocutor sense cap rostre,
però construï amb elles una imatge
indefinida a la qual evocar.
Idealitzada, la incorporà
al seu dia a dia fins que adquirí
una presència gairebé física
a la qual unificà l'exaltada
personalitat de l'ésser estimat.

.....
En la videotrucada no poden
convergir les mirades, fit a fit,
o es mira a la càmera o la pantalla,
«ens veiem sense mirar-nos als ulls».
Amagats sota les seves caretes:
escenes i converses sexuals,
qualsevol cosa per alleugerir
l'absència de l'amor anhelat.
I encara que res reemplaça l'afecte
que produeix el contacte dels cossos,
de vegades sent que en aquell que hi ha
darrere de la pantalla del mòbil
es troba l'amor de la seva vida.
A mesura que va passant el temps

s'incrementa el vincle emocional,
creix la necessitat de la presència
física de la persona estimada:
la trobada resulta imprescindible.
Moment desitjat i temut alhora,
cap subterfugi ho podrà posposar.

.....
Per què continuar si coneix bé
la buidor que provoca el desencís?
Per què ara hauria de ser diferent?
És molt probable que aquella figura
idealitzada desaparegui
en materialitzar-se en un cos.

Mirades, somriures, gestos, olors...
Cara a cara es revelen diferents
amb una irrefutable contundència
perquè sota l'embolcall de paraules
de seducció i desafiament
hi ha la persona dins del món real.

Quan el vel protector desapareix
de res serveixen ja els personatges,
contactes virtuals que amb tanta cura
van anar creant la relació.

De sobte, tot comença a canviar:
tempo, sensacions, intensitats...

Quan els cossos s'intueixen, comencen
a sentir-se a prop, res no pot ser igual.
En el moment d'afrontar la presència

aclaparadora del cos, l'aspecte
corporal de l'espai íntim i vital,
reapareix amb tot el seu dramatisme
supeditant la viabilitat
del vincle que creixé en l'àmbit segur,
protegit, controlat des de la xarxa.
Creu que pot dominar-ho en tot moment,
quan es connecta, quan es desconnecta,
decidir qui vol ser davant dels altres
i acaba creant els seus avatars
per escapar de la realitat.
No es pot fugir constantment d'un mateix,
perquè tard o d'hora torna a aparèixer.
L'ésser se sol confondre amb semblar ser.
Brosta segueix posposant la trobada.
.....
Després d'esperar, quan el mòbil doni
senyals de vida, se sentirà bé.
Són aquelles petites recompenses
que la motiven a restar pendent,
tothora, que ell li envii un nou missatge
interessant que mereixi un gest ràpid
per donar una resposta immediata,
per tornar a esperar, nous senyals de vida.
.....
.....
«Ja fa temps que no rebo els seus missatges.»
.....

.....
Brosta mirant una pantalla negra.
A les mans, la màscara d'un ball trist
i, davant seu, una cadira buida.
Brosta i una flama enmig de la taula,
una llum mancada de vitalitat,
espai mort en la foscor de la cambra.
Es fon la fantasia, regalimen
llàgrimes de cera amb recorreguts
impensables que donen forma al temps
que durarà la crema d'una espelma.
Malgrat la frustració dolorosa,
«sé que ho tornaré a intentar... per què?»

.....
.....
Des de la soledat, el crit és mut.
.....
.....
.....

La ciutat és màquina que omple els dies
de sol a sol amb el brogit constant
d'un trànsit ininterromput que burxa
oïdes d'atrafegats vianants
que amb el pas del temps han esdevingut
insensibles a la seva presència.
L'autobús va ple, no hi ha lloc on seure.
Mira d'esma els carrers color taronja,
«totes les ciutats del món agonitzen».

Quan pensa, se sorprèn a si mateixa,
«d'on he tret una frase com aquesta?»

La llum minva, sembla que la ciutat
es desconnecta, buida les artèries
principals de la sang contaminada
i una miríade d'unitats públiques
netegen les lleganyes als carrers:
restes humanes, excrements, orins...

.....
Borratxo de llum el sol roig delira,
ensopega i cau rere els edificis
per deixar pas a un xàfec imminent,
de pressa corren tots a casa seva:
cauen gotes negres, grosses com punys.
Plou son i somnis, la nit afeixuga.
Orfes de temps, les busques van perdudes.
L'aigua llaura reguerons sobre el sutge
que la ciutat contaminada esputa
contra el vidre tèrbol de la finestra.
Respira silent rere barrots líquids
i emboira el límit entre el dins i el fora,
«què hi ha més enllà de la soledat?»
Perquè reflexiona... se sorprèn.
Per quin caprici sinuós el món
que viu dins el seu cap difereix tant
del que remena enfora? Entre ambdós
creix la percepció d'una distància
que amb el pas dels anys es farà insalvable.

Tot l'esforç, des del primer instint de vida,
es malmet mentre va d'un món a l'altre
i quan més recorre la senda més
es perden i se separen les bandes
i, a poc a poc o de cop, el nexa
que les mantenia unides, es trenca:
enmig es tallen espadats de ciment
i al cap arriben només veus perdudes
i després, no res... silenci i distància.
Amb ulls cansats, segueix sense interès
una gota que s'atura en un punt
concret assenyalant alguna cosa,
«qui mal dorm a la parada del bus?»

.....
.....

Des de la soledat, el crit és mut.

.....
.....

El mòbil que li permet estar sempre
connectada a la xarxa que mai dorm,
la desposseeix de la serenor
que dóna el valor de la soledat.
Esdevindrà un ésser buit purament
relacional que cada vegada
passarà més temps en móns paral·lels.
Creix una nova solitud, terrible:
quan la mirada directa de l'altre
ja no es percep, l'altre desapareix.

.....

Durant les hores fosques de l'insomni
la llum puja des del carrer, somorta,
i envaeix la intimitat de la cambra.

Pendent de l'avís d'un missatge nou
l'espera esdevé eterna i insuportable.

Recolzada a l'ampit de la finestra,
mentre una brisa constant l'acarona,
ulls clucs, aixeca el rostre cap al cel
i es deixa anar en la negror de la nit.

Allà baix, els fanals públics encesos
il·luminen -orles de llum taronja-
el silenci de l'urbs abandonada,
«duc les nits de la ciutat a les venes».

La tensió de l'espera es relaxa,
lentament s'entreobren les parpelles
i deixa anar la mirada perquè
es perdi més enllà del que és visible.

Les emocions de mans incorpòries
filen nius als caus íntims del cervell
per covar-hi estranyes intencions
que, un cop nades, reclamaran sentit,
«què m'atrau d'aquesta ciutat tan lletja?»

.....

De sobte aquest felíç moment es trenca.
Fa un bot i surt corrents, però, cap a on?
El sent, el busca, el sent, el sent, no el troba.
Percaça un so apagat sota els coixins,

salta sobre el llit, l'engrapa i llegeix,
«un *putu* missatge comercial!»

.....
El cap reposa sobre el tou coixí,
envoltat per un petit cau de llum,
enllà res no importa, no té sentit.
Absorta en aquesta immediatesa,
espera un petit senyal, qualsevol.
Brillant, la llanterna engendra malsons.
Quan Brosta es desvetlli enmig de la nit
cercarà dins la foscor un referent,
l'espurna del pilot fent pampallugues:
auguri d'una finestra al no-res?
Encara que cap llumet no la cridi,
allargarà la mà per comprovar
que sí, que l'objecte que forma part
de la seva seguretat, la pròpia,
continua allí on el va deixar.

.....
Estirada al llit on passa les nits
que encara li queden, la ment remuga,
«un altre cop per fer l'amor amb les ombres
i apropar-me als cossos que cada dia
passen més lluny de tots els meus sentits.
He fracassat, sense fills ni parella?»
El silenci dóna voltes dins del cap,
una remor que no deixa dormir:
sang viva a les temples i certitud

que ella i la seva mort estan ben soles.

.....
.....

Ningú es deslliura d'un toc de follia.

.....
.....

Hauria de viure nits dins les quals
contemplar el món de forma diferent:
més obscura, més lenta, més profunda.

Regalar-se l'ocasió impagable
de sentir el moviment dels pensaments
propis, de tocar-los, d'acaronar-los,
de sentir que, malgrat tot, existeixen.

Hauria de viure nits dins les quals
deixar-se arrossegar d'una manera
més obscura, més lenta, més profunda.

.....
.....
.....

Torna a començar l'estúpida ruta.

Encara a les fosques, estén el braç
i cerca el mòbil, moviment que al llarg
del temps s'ha convertit en instintiu,
per trobar dins la pantalla un *bon dia*,
«què li passa a la gent que no saluda?»

Per matins lleganyosos arrossega
el llast feixuc de la monotonia,
esquiva el to de befa del mirall,

espanta de la cara tot malson,
neteja els caus on nia la tristesa,
pentina la grenya rebel del dubte,
excreta a la tassa soledat líquida,
prepara cafè, rosega galetes,
abandona el desordre per la casa,
comprova, sobretot, que porta el mòbil,
pren d'esma el manyoc de les claus i marxa.

.....

Un calfred li recorre l'espina:
la possibilitat de viure algunes
hores sense mòbil és impensable.
L'angoixa no només se li dispara
quan l'oblida a casa, sinó també,
quan veu que s'esgota la bateria
o quan va per llocs sense cobertura,
si no està connectada, no existeix.
Durant tot el dia, no se n'allunya
més d'un metre, és un membre recent
que esdevingué inseparable del cos,
«...i si el perdo o me'l roben, quin desastre!»

.....

Camina amb els auriculars posats.
Abduïda, des que ha sortit de casa
no ha deixat mai de mirar la pantalla.
Baixa les escales i ni s'immuta
quan pel seu costat passen rostres
angoixats perquè ja voldrien ser

dins del vagó del metro que perdran.
Polzes inquietes puntegen al mòbil
la clau que obre la porta de la xarxa,
«tinc centenars d'amics i cap bon dia!»
Està nerviosa, no sap per què,
«plou, dia gris i dilluns, quina merda!»
Activa l'opció d'avís del xat
i el guarda a la butxaca dels texans.
Ara que té les mans buides, què fer?
D'esma, les deixa anar sobre les cames
i pica amb els palmells seguint el ritme
d'aquella cançoneta que s'enganxa:
seducció infal·lible d'un perfum.
Mira l'andana del davant. Rebufa.
Addicta, el voldria tenir a les mans.
Què podria tenir més importància
que allò que la té connectada al món?
.....
.....
...corredissa-s'atura-mira-fuig..
...corredissa-s'atura-mira-fuig..
.....
«Ostres, alguna cosa s'ha mogut!»
S'esmuny entre tubs, vies i travesses
i s'amaga en forats imaginaris.
Un ratolí minúscul va de pressa,
fuig com si en tot moment li anés la vida.
.....

...corredissa-s'atura-mira-fuig...

...corredissa-s'atura-mira-fuig...

.....
De sobte, un metro fa caure el teló:

és l'entreacte o el final de l'obra?

La fressa de molta gent que entra i baixa,
xiulet i soroll de portes que es tanquen,

«si no l'agafo, perdo alguna cosa?»

Desconcertada, no ha mogut ni un múscul,
s'ha quedat amb la mirada clavada
al mateix lloc on va passar l'escena,
no sabia dir si va ser real.

.....
...corredissa-s'atura-mira-fuig...

...corredissa-s'atura-mira-fuig...

.....
Mentre somriu, segueix amb la mirada
complaguda el quefer d'aquella engruna
de vida que corre independentment.

Ell va a la seva, prescindeix del món,
s'esmuny entre tubs, vies i travesses

i s'amaga en forats imaginaris

fuig com si en tot moment li anés la vida.

.....
...corredissa-s'atura-mira-fuig...

...corredissa-s'atura-mira-fuig...

.....
Al cap de dos minuts arriba un metro.

Massa curt li ha semblat el segon acte.
Tuit-tuit... Treu el mòbil i mira el xat,
«escolta, que encara no ets a la feinal»
Mentre es pregunta si el tornarà a veure,
els pensaments se'n van per la finestra.
Se sent estúpida, però somriu.

.....
.....
.....

No se'ns ha concedit saber l'origen
d'allò profund que palpita dins seu
que intenta creuar límits de l'ignot.
Però, aquella cosa que es debat lluny,
confusament, a penes entreveu
la claror que torna a ser inabastable.
Brosta no pot distingir-ne la forma,
demanar-li que reveli el seu rostre.
Quan no la sent és perquè s'ha aturat,
ha tornat a baixar i qui sap si mai
més pujarà des de la seva nit.
Tossuda, la cosa ho torna a provar
per intentar compondre's i sorgir
tot i la por que Brosta ho deixi estar.

.....
Dins de la seva ment, tan aviat
creixia com s'esquinçava, com núvol
que de seguida canvia de forma,
els extrems s'allarguen, s'esfilagarsen,

i, després, torna a encongir-se de nou.
De la mateixa manera una vaga
presència s'esquitllava a través
d'alguna fissura en els pensaments
i evitava el sedàs –límits del seny–
per convertir-se en un mínim possible,
«per què no voldré deixar-la morir?»

.....
La sentí remota com si, de sobte,
el jo hagués fet un desdoblament
i aquesta nova part d'ella actués
a banda de l'antiga voluntat.
Al principi –i era sols el principi–
alenà sospirs i proferí roncs,
res important si sospesem que els feia
per culpa d'imprevistes capcinades.
Però començà a mussitar paraules
com si algú altre –llavors de tant en tant–
les titubés, encara que inconnexes,
–cada cop més sovint– per boca seva,
«qui coi és aquesta desconeguda?»

.....
La seva silueta era inconstant,
tan aviat guanyava una presència
com es tornava quasi transparent,
fins al punt de tornar a desaparèixer.
No tenia una forma definida,
perquè la silueta era inconstant,

tan aviat guanyava una presència
com es tornava quasi transparent.

.....
«En el son d'una nit vas aparèixer
lleugera d'espai i temps, indefinida,
tot i que només visquis en els meus
sognis, la tristesa que experimento,
perquè no sé qui ets, és ben real.»

.....
Estem segures que li agradaria
que aparegués davant seu per tenir
l'oportunitat de veure-li el rostre,
els ulls, la mirada, perquè deixés
de ser estranya i li expliqués d'on sortia.
Voldria extreure-la dedins la boira
per donar-li forma, cos i desig,
i així parlar directament amb ella
per tal d'evitar un possible rebuig.

.....
.....
«T'estic cridant, em sents, t'estic cridant!»

.....
.....
.....
No hi ha cap raó concreta que expliqui
per què li va passar en aquell instant,
podria haver estat en qualsevol altre.
De sobte, Brosta es va adonar que allò

que l'havia instigat o provocat,
aquella part que dintre seu sentia
tan estranya, era ella, ella mateixa
que li reclamava una vida pròpia.
S'aturà de cop enmig del carrer
i començà a sentir sota el vestit
el frec de la tela sobre la pell,
«no reconec aquest cos que vesteixo».
Tall profund. Se seccionà la terra
del conscient i caigué lluny dels vius,
s'esfondrà l'estructura de carn i ossos
i esdevingué de silencis, despulla.

.....
.....
.....

Dedins la bossa de l'inconscient,
lluitava per sortir, rebentar el tel
que l'embolcava: les mans i la cara
enganxades contra aquella matriu
on s'ofegava en l'aigua de l'ignot
davant dels habitants indiferents.
Asseguda a terra, en una cantonada,
entre edificis alts, a banda i banda,
despertà mirant-se les mans parades
pidolant monedes de desconcert.
Agulles de llum clavades als ulls,
aixafats els cabells rebels amb dits
tremolosos i banyats amb saliva,

gests entretallats i mirada estúpida.
Aixecà el cap, ràpidament, perplexa,
i tot d'una esclataren els sentits,
la percepció del món fou dantesca.
El cor li bategava amb molta força.
Virulent, aquell canvi l'abrasava,
«tot és incendi, què m'està passant?!»

.....
Palplantada, vacil·la, vol saber
si el seu cos es deixarà governar,
però, tot i que la seva memòria
confirma que sempre havia pogut
fer tots els moviments més rutinaris,
fins avui no els havia sentit seus.

.....
Es va sentir estrangera pels carrers
d'una ciutat vagament recordada.
Mirava al seu entorn amb insistència
com si després d'una llarga ceguesa
la vista tornés per enregistrar
noves imatges d'un vell univers.
Concatena fotogrames d'un món
fugisser, a la recerca d'una trama
suficient per crear un curtmetratge.
Vol reinventar una nova ciutat,
intentar que creixi a la seva mida,
que l'abraci amb els seus petits detalls
sense els quals no esdevindria completa,

«sento com els carrers moren dins meu».

.....
És, el camí de retorn, una excusa?
Dins els carrers atapeïts de gent
veia que era l'única que podia
moure's com per un espai prohibit
en direcció contrària als altres,
«m'extravio per cercar, quina cosa?»

.....
A Brosta li agradaria descobrir
que no era l'única que se sentia
perduda a la ciutat, sense lligams,
però resultava impossible encertar
els sentiments de la gent que passava
i com més ho intentava, més difícil:
sempre tan a prop i alhora tan lluny.
Deambular sense creuar mirades,
sentir que la soledat la segueix
a tot arreu, invisible, fidel.
Enxarxada entre temors i recels,
la presència d'altri qüestiona
permanentment el seu ésser-en-el-món,
«...i no m'agrada... no m'agrada gens!»

.....
El passat atresora experiències,
no s'ha evaporat sense deixar rastre,
no ha estat clausurat ni oblidat,
sinó que gravita en el seu present,

el condiciona i el configura.
Amb tot, el futur no és predictable,
és esdeveniment de llibertat.

.....
«Exploro el meu present a la recerca
de senyals de l'altra que també sóc,
seguint el rastre d'aptituds ocultes
que mostrin llibertats desconegudes
per reconstruir-me real, palpable,
expressant, a poc a poc, el meu tot.
Pensar una vida possible és un luxe.»
Desaprendre i créixer, reinventada,
com es refà, verd sobre verd, el temps.

.....
Quant a tot això, no en sabem gran cosa,
és més, podem afirmar que molt poc,
de fet, podríem dir que res de res.
Igual que ignoràvem qui ens portà
fins a aquí, ara no sabem qui ens fa
fora, però, ni ens ho preguntem
ni volem saber-ho ni ens interessa.

.....
.....
(Tornem amb el més destacat del dia.
Crònica. No hi ha dubte que a l'agenda
de la trobada d'avui entre els alts
delegats dels sistemes financers,
segur que hi haurà diferents punts de vista

quant a reduir les desigualtats,
malgrat tot, la voluntat és sincera.
Al primer món li preocupa el quart.
Les xifres de l'informe que s'acaba
de presentar són realment terribles:
la pobresa mundial ha augmentat
en més de cent vint-i-tres milions.
No es retirin, tornem en dos segons...

Recupera l'alegria de viure!

*Descobert pel multimilionari,
i misantrop Harry Diet Weight-Loss,
et presentem el règim postmodern
d'última generació, testat
a nivell mundial pels millors metges.*

Prova'l, ja està de moda a tot el món!

Perquè sabem que saps escollir bé,

Ka és la teva elecció perfecta.

...El president ha emfatitzat al llarg
de la seva al·locució, tot just
de quinze minuts, que pot liderar
la lluita contra la crisi però
per vèncer-la cal la complicitat
de tota la societat civil:

«Aquesta no és només una feina
dels sistemes financers i polítics.»

Donem entrada a la publicitat
del patrocinador d'aquest programa.
No es retirin, tornem en un segon...

*Recupera l'alegria de viure!
Aprimar-se, tenir bona presència,
fa créixer la teva autoestima.
Tot i que ha arribat el temps de lluir
biquini, no renunciïs a menjar
de tot mentre assoleixes un cos deu.
Perquè sabem que saps escollir bé,
Ka és la teva elecció perfecta.*

.....
Telenotícies les vint-i-quatre hores
del dia, set dies a la setmana
i tres-cents seixanta-cinc dies l'any.)
.....

Post scriptum

Vaig escriure aquest llibre per primer cop durant l'estiu de 2012 després de desestimar una versió anterior erràtica. Des de llavors he reescrit, o millor dit, he *programat* tres versions més fins a l'actual. La d'aquell estiu va ser la 1.0, un original que no em va convèncer en cap moment, perquè, sovint, les presses espatllen idees que poden quedar expressades a mitges, mancades, no explorades a fons.

Estic satisfet que es publiqui la darrera versió, la 2.0, no només perquè crec que és la més completa, sinó, també, per les connotacions amb la informàtica. El Web 2.0 que no és més que l'evolució del concepte web o d'internet, en el qual els usuaris deixen de ser usuaris passius per convertir-se en usuaris actius, que participen i contribueixen en el contingut de la xarxa sent capaços de donar suport i formar part d'una societat que s'informa, comunica i genera coneixement (o desconeixement). Alguns exemples són els blogs, la Wikipedia, les xarxes socials (Facebook, Twitter, Instagram, Youtube) i d'altres entorns. Actualment hi ha un debat considerable al voltant del que significa Web 3.0; ho deixo, doncs, per més endavant.

Poc abans de la publicació de *Brosta*, vaig descobrir els llibres* del filòsof Byung-Chul Han, del qual manllevo les reflexions següents, que comparteixo:

«...sucede hoy con el medio digital. Somos programados de nuevo a través de este medio reciente, sin que captemos por entero el cambio radical de paradigma. Cojeamos tras el medio digital, que, por debajo de la decisión consciente, cambia decisivamente nuestra conducta, nuestra percepción, nuestra sensación, nuestro pensamiento, nuestra convivencia. Nos embriagamos hoy con el medio digital, sin que podamos valorar por completo las consecuencias de esta embriaguez. Esta ceguera y la simultánea obnubilación constituyen la crisis actual.»

Barcelona, desembre de 2014

* *La sociedad del cansancio* (2012), *La sociedad de la transparencia* (2013), *La agonía del Eros* (2014), *En el enjambre* (2014) i *Psicopolítica* (2014), de l'editorial Herder. Quant a *Brosta*, recomano especialment *En el enjambre*.

Agraïments

Jesús Aumatell Molas, Xavier Farré, Imma Gómez Pallarès, Carme Ibáñez, Nunu Rovira Mas, Carme Serret Vidal, Maria José Arnal, Lluís Ramis, Mercè Barot Puig, Rosa Bigas Parra, Eloïsa Sánchez Marimon, i, com sempre, als meus pares, Antoni Queralt Cullerés i Manolita Utrilla Planelles.

Aquesta edició de

Brosta

verd sobre verd

Web 2.0

obra original de Manel Queralt

l'ha feta **e**mboscall a Catalunya

el mes de febrer de 2015.